

JOE PALAŠČÁK¹

¹ Joe Palaščák (1984) költő, irodalomtörténész. Itt közölt versei *Notácia* (Lejegyzés, 2014) című kötetéből valók (Modrý Peter, 2014). Irodalomtudósként a kortárs szlovák költészettel foglalkozik. (Cs. Z.)

Sivatagban emeltél várost,
hogy tekinteted elfordítsd a tengertől.
A változó alakú hullámoktól.
Sehol egy szemcsényi só.

Zenéd évek óta ismétlődik.
A vég kiszámíthatatlanságára tanít.

Miből van a város?
Könyvek, gépek, néma mozdulatok
saját mellkasod irányába.

Ugyan hol máshol lehetne beszélni,
kiáltani, ha nem a pusztaságban?
(A passzátszelek visszafordítják a szavakat, a partra
szállítják őket.)

Itt születtem,
fogaim közt homok.
(A nem látás homokmentes nyelve.)

Csak azért mondom ezt, hogy a homokban a só
szemcséjére leljek?

Vagy a szavak sók?

Ha lesz elegendő só,
ha nem fogsz félni,
itt, a szárazföld belsejében
alakítjuk ki a tengert.

Még mindig pucérok
a virágok pocakjai,
és az aszfaltba süppedt sínek a fékező autók kerekei alatt.
A nyál, melyet lenyelsz,
tisztá és teljes,
mint egy hófehér papírlap:
minden írást megakaszt.

Abból, amit mondok, azt választod ki,

ami a leginkább sért téged.

Aki megtagadja magától az érintést,
annak önmagát kell megsebeznie.

A szoba virágai fentről nézik
az ablakpárkányokat,
de nem akarnak odaállni a huzatba.

Egyre gyorsabban és halkabban beszélsz, már-már
lenyeled a nyelved, mint egy mandulaszemet.

Az üvegen bogár mászik, az árnyak peremei élesek,
a hetek ismétlődnek, a fehér, törékeny üveg egyre növekszik.
Meg kell majd szökni, zúzmarába burkolózni.

Ezt nem a tájról álmodod, csak még nem tértél vissza.
Ezt nem a tájról álmodod, csak belülről nézel kifelé,
és ezúttal az üvegek nem harmatosak.
Amit láatsz, emelkedik, akár a hullám.

A nyelveddel evezel.
Szemhéj-szakadással/rángással/lehunyással evezel.

Csehy Zoltán fordításai

Capitalism, végtelenített videó, 1'18", 2009.

